

Sygn. akt: III AUa 2543/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lutego 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Anna Szczepaniak-Cicha (spr.)

Sędziowie: SSA Janina Kacprzak

SSO del. Anna Rodak

Protokolant: st.sekr.sądowy Patrycja Stasiak

po rozpoznaniu w dniu 7 lutego 2014 r. w Łodzi

sprawy **B. W.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w Ł.**

o emeryturę,

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 3 października 2013 r., sygn. akt: VIII U 115/13;

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 2543/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 26 sierpnia 2011 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił B. W. prawa do emerytury z uwagi na brak wymaganego stażu 15 lat pracy wykonywanej w szczególnych warunkach.

W odwołaniu z dnia 26 września 2011 roku B. W. wniósł o uwzględnienie do stażu pracy w warunkach szczególnych zatrudnienia w (...) S.A. w S. oraz Spółce (...)i przyznanie mu prawa do emerytury. Organ rentowy domagał się oddalenia odwołania.

Sąd Okręgowy w Łodzi wyrokiem z dnia 3 października 2013 roku zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał B. W. prawo do emerytury od dnia 20 sierpnia 2011 roku.

Rozstrzygnięcie powyższe zapadło w wyniku ponownego rozpoznania sprawy. Pierwotnie wydanym wyrokiem z dnia 20 lutego 2012 roku (sygn. akt IX U 1103/11) Sąd Okręgowy w Łodzi także zmienił decyzję ZUS i przyznał B. W. prawo do emerytury od dnia 20 sierpnia 2011 roku. Wskutek rozpoznania apelacji organu rentowego wyrok ten został uchylony, a sprawa przekazania do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji, któremu zalecono uzupełnienie postępowania dowodowego w kierunku poczynienia ustaleń m.in., odnośnie rodzaju czynności wykonywanych stale przez wnioskodawcę na poszczególnych stanowiskach we wszystkich zakładach pracy, co do

których powoływał się na zatrudnienie w warunkach szczególnych oraz dokładne ustalenie rozmiaru stażu pracy w warunkach szczególnych, jak też analizę treści poszczególnych dokumentów osobowych.

Sąd Okręgowy w wyniku ponownego rozpoznania sprawy ustalił, że B. W. urodził się w dniu (...). Od 1 sierpnia 1976 roku odwołujący posiada uprawnienia spawalnicze.

W okresie od 13 lutego 1970 roku do 1 czerwca 1970 roku B. W. pracował w (...) na stanowisku zwrotniczego. Ten okres organ rentowy uwzględnił wnioskodawcy do stażu pracy w warunkach szczególnych.

W okresie od 13 lipca 1970 roku do 14 września 1970 roku wnioskodawca był zatrudniony w Zakładach (...) w Ż. jako robotnik transportu wewnętrznego. W charakterze robotnika transportu ubezpieczony pracował następnie w (...) Czesalni W. od 30 września 1970 roku do 28 czerwca 1972 roku. W okresach od 23 sierpnia 1971 roku do 9 września 1972 roku i od 30 października 1971 roku do 9 września 1972 roku B. W. pracował w Stoczni (...) w pełnym wymiarze czasu pracy. Z kolei od 30 października 1972 roku do 5 stycznia 1973 roku ubezpieczony świadczył pracę w Zakładach (...) w Ż. w pełnym wymiarze czasu pracy jako ślusarz. Na stanowisku ślusarza odwołujący pracował następnie od 19 marca 1973 roku do 17 listopada 1973 roku w Zakładach (...), a od 11 stycznia 1974 roku do 4 marca 1974 roku w Zakładzie Budowlano- (...) w Ł.. W wymienionych zakładach wnioskodawca nie wykonywał stale i w pełnym wymiarze pracy w warunkach szczególnych.

W okresie od 27 marca 1974 roku do 31 marca 1978 roku B. W. był zatrudniony w Państwowym Ośrodku (...) w P., od 27 marca 1974 roku posiadał angaż na stanowisku ślusarza, od 1 stycznia 1976 roku na stanowisku montera, a od 1 sierpnia 1976 roku na stanowisku spawacza. Sąd ustalił, że w (...) w P. ubezpieczony pracował tylko i wyłącznie jako spawacz, choć na początku nie miał uprawnień. Spawał gazowo i elektrycznie konstrukcje stalowe. Ciął także stal, cięcie stali stanowiło integralny obowiązek spawacza. Jako spawacz gazowy odwołujący pracował przy rurach centralnego ogrzewania. Poza spawaniem nie wykonywał innych czynności. ZUS nie uwzględnił tego okresu do stażu pracy w warunkach szczególnych z uwagi na brak stosownego świadectwa. Sąd Okręgowy przyjął, że od 1 sierpnia 1976 roku do 31 marca 1978 roku B. W. pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych na stanowisku wskazanym wykazie A, w dziale XIV poz. 12, stanowiącym załącznik do rozporządzenia RM z dnia 7 lutego 1983 roku, w którym wymieniono „prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym gazowym i atomowodorowym”. Pracę na tym stanowisku potwierdza angaż oraz zeznania świadka B. P., który bezpośrednio współpracował z ubezpieczonym w jednym dziale.

W okresach od 4 kwietnia 1978 roku do 9 lutego 1991 roku i od 2 sierpnia 1996 roku do 31 grudnia 1996 roku B. W. świadczył pracę na podstawie umowy o pracę w (...) Spółce z o.o. w Ł. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku ślusarz spawacz. W okresie od 1 czerwca 1990 roku do 31 sierpnia 1990 roku ubezpieczony korzystał z urlopu bezpłatnego. W świadectwie pracy w szczególnych warunkach z dnia 17 stycznia 1997 roku Spółka (...) w Ł. zaświadczyła, że B. W. w okresie od 4 kwietnia 1978 roku do 9 lutego 1991 roku oraz od 2 sierpnia 1996 roku do 31 grudnia 1996 roku stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace ślusarza-spawacza na stanowisku ślusarz-spawacz wymienionym w wykazie A, dziale XIV, poz. 12 wykazu stanowiącego załącznik Nr 1 do zarządzenia Nr 55 Ministra Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 14 lipca 1983 roku w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach (Dz.Urz. MG i GŻ Nr 3, poz. 7) oraz Dz.Urz. Min. Bud. i PMB Nr 3 z 6.XII.1983r., wykaz A dział XIV poz. 12. W zakładzie tym wnioskodawca otrzymał angaż na następujące stanowiska: od 4 kwietnia 1978 roku na spawacza, od 26 listopada 1980 roku do 30 marca 1981 roku na budowie eksportowej w ZSRR jako montażysta, od 1 września 1982 roku na montażystę, od 5 lipca 1984 roku do 30 czerwca 1985 roku na budowie eksportowej w ZSRR jako ślusarz, od 3 stycznia 1985 roku na ślusarza-spawacza, od 23 kwietnia 1987 roku na spawacza na budowie eksportowej w ZSRR. Z dalszych ustaleń Sądu pierwszej instancji wynika, że w (...) Spółce z o.o. w Ł. B. W. świadczył pracę jako spawacz w Wydziale Produkcji Metalowej. Pracowało tam około 50 osób, z tego 10 spawaczy, około 30 ślusarzy oraz malarze i tokarze. Przez cały okres zatrudnienia w tym zakładzie wnioskodawca był tylko spawaczem i pracę tę wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, był liczącym się spawaczem ze względu na dodatkowe uprawnienia spawalnicze. Nie wykonywał on innych czynności, w szczególności prac ślusarskich i prac montażysty. Na budowach eksportowych odwołujący faktycznie pracował cały czas tylko jako spawacz, otrzymywał

dodatek za prace w warunkach szczególnych. Sąd przypisał wiarę świadectwu wykonywania pracy w szczególnych warunkach z (...), gdyż treść tego dokumentu znalazła potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym, w szczególności zeznaniach świadka W. D., który był przełożonym wnioskodawcy. Mimo nieprecyzyjnego nazewnictwa w dokumentach osobowych wnioskodawca w trakcie tego zatrudnienia wykonywał stale i w pełnym wymiarze prace przy spawaniu elektryczno-gazowym.

W okresie od 1 września 1993 roku do 30 listopada 1993 roku B. W. był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w (...) S.A. w S. jako ślusarz-spawacz. W świadectwie pracy w warunkach szczególnych z dnia 23 września 2011 roku Spółka (...) zaświadczyła, że B. W. w okresie od 1 września 1993 roku do 30 listopada 1993 roku stale i w pełnym wymiarze wykonywał prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym wymienione w wykazie A dziale XIV poz. 12 załącznika nr 3 do zarządzenia z dnia 30.03.1985r. Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego na stanowisku spawacza wymienionym w dziale XIV poz. 12 pkt 8 załącznika nr 3 do zarządzenia DN-5 z dnia 10.03.1986 w sprawie świadectw pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach i o szczególnym charakterze w (...) S.A. w S.. W zakładzie tym wnioskodawca również otrzymywał angaże na stanowisko ślusarza-spawacza. (...) S.A. zajmowała się spawaniem podzespołów. W zakładzie tym wnioskodawca faktycznie pracował tylko jako spawacz stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Spawał na półautomatach spawalniczych, było to spawanie gazowe w osłonie CO₂, ubezpieczony otrzymywał dodatek za pracę w warunkach v szczególnych, wliczany do wynagrodzenia zasadniczego. Sąd uznał, że nie ma wątpliwości co szczególnego charakteru tego zatrudnienia w świetle nowo wystawionego świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych z dnia 23 września 2011 roku na stanowisku spawacza, którym anulowano poprzednie świadectwo pracy posługujące się stanowiskiem ślusarza-spawacza, a nadto w świetle akt osobowych i zeznań wnioskodawcy.

W okresie od 2 marca 1998 roku do 31 października 1999 roku B. W. pracował na podstawie umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy jako spawacz w (...) Spółce z o.o. w S.. Spółka ta zajmowała się budową marketów na terenie całego kraju. Ubezpieczony spawał elektrycznie konstrukcje metalowe, nie wykonywał innych czynności, nie korzystał ze zwolnień lekarskich ani urlopów bezpłatnych. W dniu 19 września 2011 roku (...) Spółka z o.o. w S. wydała wnioskodawcy świadectwo pracy za okres zatrudnienia od 2 marca 1998 roku do 31 października 1999 roku na stanowisku spawacza i jednocześnie świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych, w którym wskazano, że B. W. świadczył pracę w charakterze spawacza zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r., wykaz A, dział XIV, poz. 12). Sąd Okręgowy uznał, że postępowanie dowodowe potwierdziło treść świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych, a w szczególności zeznania świadka M. K. i wnioskodawcy oraz umowa o pracę.

Z dalszych ustaleń Sądu pierwszej instancji wynika, że od dnia 1 kwietnia 1997 roku do dnia 1 września 1997 roku odwołujący był zatrudniony w (...) Spółce z o.o. w Ż. jako ślusarz. Pozostałe okresy zatrudnienia przypadają po 1 stycznia 1999 roku.

Wnioskodawca bezspornie posiada ponad 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych na dzień 1 stycznia 1999 roku, nie przystąpił do OFE, w okresie od 8 kwietnia 2008 roku do 30 czerwca 2012 roku był uprawniony do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Ustalając stan faktyczny Sąd Okręgowy uznał za wiarygodne zeznania świadków, gdyż bezpośrednio pracowali oni z wnioskodawcą i mieli pełną wiedzę o charakterze jego obowiązków, zwłaszcza przełożony W. D.. Świadców są osobami obcymi, nie mającymi żadnego interesu w zeznawaniu na korzyść odwołującego, a ich zeznania nie zostały podważone przez organ rentowy. Zeznania świadków korespondują przy tym ze świadectwami wykonywania pracy w warunkach szczególnych oraz zeznaniami wnioskodawcy.

W świetle § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku zakład pracy wydaje świadectwo o zatrudnieniu w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze na podstawie posiadanej dokumentacji. Natomiast w sądowym postępowaniu odwoławczym możliwe jest ustalanie tych okresów również na podstawie innych dowodów, w tym zeznań świadków. W rozpatrywanej sprawie przesłuchani świadkowie potwierdzili, że odwołujący w

okresie zatrudnienia w (...) w P. od 1 sierpnia 1976 roku do 31 marca 1978 roku, w (...) Ł. w okresach od 4 kwietnia 1978 roku do 9 lutego 1991 roku i od 2 sierpnia 1996 roku do 31 grudnia 1996 roku, w (...) S.A. w S. w okresie od 1 września 1993 roku do 30 listopada 1993 roku i w (...) Spółce z o.o. w S. w okresie od 2 marca 1998 roku do 31 grudnia 1998 roku pracował stale i w pełnym wymiarze w warunkach szczególnych przy spawaniu. Tym samym B. W. spełnił sporną przesłankę 15 lat stażu pracy w warunkach szczególnych, wymaganą normą art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS. Dochodząc do tej konstatacji Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję, z mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., i orzekł jak w sentencji, przyznając prawo do emerytury od dnia ukończenia przez wnioskodawcę 60 lat.

Wyrok ten zakwestionowany został w całości apelacją organu rentowego, w której ZUS wniósł o zmianę rozstrzygnięcia przez oddalenie odwołania ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Wyrokowi zarzucił obrazę art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jak i art. 233 k.p.c. polegające na wydaniu wyroku bez wyjaśnienia wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

Zdaniem skarżącego, Sąd Okręgowy błędnie zakwalifikował prace na wszystkich stanowiskach zajmowanych przez wnioskodawcę jako wykonywane w szczególnych warunkach. Przyjęte przez Sąd okresy pracy w warunkach szczególnych dają, łącznie z uprzednio uznanymi przez ZUS (3 miesiące i 17 dni), staż w wymiarze 16 lat i 25 dni. Jednakże z uwzględnionych okresów powinny być wyłączone przypadające w trakcie zatrudnienia w (...) okresy pracy na budowach eksportowych w ZSRR, gdyż wnioskodawca otrzymał tam angaże na montażystę i ślusarza-spawacza. Po wyłączeniu tych okresów staż pracy w warunkach szczególnych wynosi 14 lat 3 miesiące i 24 dni, a więc jest krótszy od wymaganych 15 lat. Świadek W. D. pracował z wnioskodawcą w latach 1978-1991, a więc nie mógł potwierdzić charakteru obowiązków wnioskodawcy na budowach eksportowych, zresztą nie wspomniał o tym w swych zeznaniach. W tej sytuacji brak jest podstaw do przyjęcia, że wnioskodawca udowodnił brakującą do przyznania mu emerytury przesłankę 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Sąd Apelacyjny w Łodzi zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego nie jest zasadna.

Jak trafnie wskazał Sąd Okręgowy, zgodnie z art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2009r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.) ubezpieczeni urodzeni po dniu 31 grudnia 1948 roku uzyskują prawo do emerytury po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32 ustawy, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym oraz mają niezbędny okres składkowy i nieskładkowy o którym mowa w art. 27 ustawy (tj. 25 lat dla mężczyzn). Odnosząc się do samego warunku odpowiednio długiego okresu pracy w warunkach szczególnych należy podkreślić, że zgodnie z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) winien on wynosić co najmniej 15 lat, a sama praca musi być wymieniona w wykazie A, stanowiącym załącznik do przedmiotowego rozporządzenia, prócz tego ma być wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy (§ 2 ust. 1). Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 14 września 2007r., III UK 27/07, OSNP 2008/21-22/325; z dnia 19 września 2007r., III UK 38/07, OSNP 2008/21-22/329; z dnia 6 grudnia 2007r., III UK 66/07, LEX nr 483283; z dnia 22 stycznia 2008r., I UK 210/07, OSNP 2009/5-6/75, z dnia 24 marca 2009r., I PK 194/08, LEX nr 528152). Decydującą rolę w analizie charakteru pracy ubezpieczonego z punktu widzenia uprawnień emerytalnych ma zatem możliwość zakwalifikowania tej pracy, jako wskazanej w konkretnej pozycji wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia RM z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w

szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 czerwca 2011r., I UK 393/10 LEX nr 950426) oraz uznania, że praca taka była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

B. W. ukończył 60 lat w dniu (...)roku, w dacie wniosku o emeryturę nie pracował, pobierał rentę z tytułu niezdolności do pracy, nie przystąpił do OFE. Staż ogólny ubezpieczonego w dniu 1 stycznia 1999 roku wynosił 26 lat, 11 miesięcy i 29 dni. Sąd Okręgowy powtórnie rozpoznając sprawę przeprowadził szerokie postępowanie dowodowe i wykonał zalecenia udzielone przez Sąd Apelacyjny. Wyniki tego postępowania nie pozostawiają wątpliwości, że wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 roku legitymował się również wymaganym okresem 15 lat pracy w warunkach szczególnych, przy czym pracę w dwóch zakładach pracy: (...) S.A. w S. i (...) Spółce z o.o. w S. ubezpieczony potwierdził dodatkowo świadectwami wykonywania pracy w warunkach szczególnych, wystawionymi przez pracodawców już po dacie spornej decyzji. Przeciwno ustaleniom dokonany na podstawie tych dowodów apelujący nie sformułował żadnych zarzutów.

Z uwagi na treść uzasadnienia zarzutów apelacyjnych spór przed Sądem drugiej instancji sprowadził się do zakwestionowania ustaleń co do charakteru pracy B. W. w (...) Spółce z o.o. w Ł., a konkretnie na budowach eksportowych prowadzonych przez (...) w ZSRR, na które wnioskodawca był kierowany kilkakrotnie w trakcie swego zatrudnienia w przedsiębiorstwie w okresie od 4 kwietnia 1978 roku do 9 lutego 1991 roku. Jak wynika z dokumentacji osobowej B. W. w okresie od 23 kwietnia 1987 roku do 31 grudnia 1987 roku pracował na budowie eksportowej prowadzonej przez (...) w N. w ZSRR jako spawacz. Zarówno w umowie o pracę, jak i karcie wyjazdowej jednoznacznie wymieniono stanowisko spawacza i nie ma żadnych podstaw do kwestionowania tych dokumentów oraz dokonanych na ich podstawie ustaleń. Podobnie w umowie o pracę z dnia 18 września 1990 roku wnioskodawca zatrudniony został na budowie eksportowej w M. w okresie od 18 września 1990 roku do 31 grudnia 1990 roku na stanowisku spawacza, praca na tej budowie uległa przedłużeniu do 9 lutego 1991 roku. Nie jest kontrowersyjne, że ubezpieczony pracował wówczas jako spawacz, umowy są jednoznaczne. Natomiast od 26 listopada 1980 roku do 30 marca 1981 roku B. W. świadczył pracę na budowie zaplecza K. Elektrowni (...) w ZSRR, w umowie o pracę określono mu stanowisko pracy: monter. Wnioskodawca przekonująco podał, że pracował wówczas jako spawacz przy montażu konstrukcji metalowych na wysokości, a zatem pracował w warunkach szczególnych. W aktach osobowych znajduje się opinia o wnioskodawcy podpisana przez Kierownika Robót Budowlanych S. S., w której stwierdza się, że wnioskodawca jest zatrudniony w charakterze montera konstrukcji stalowych, co potwierdza wersję ubezpieczonego. Z kolei od 5 lipca 1984 roku B. W. pracował na budowie eksportowej w B. - ZSRR, w umowie o pracę określono mu stanowisko: ślusarz. Nie ma jednak racji organ rentowy podnosząc, że wyłączenie okresu tej pracy od 5 lipca 1984 roku do 30 czerwca 1985 roku skutkuje brakiem 15 lat pracy w warunkach szczególnych, gdyż uszło uwadze apelującego (jak też Sądu pierwszej instancji), że wnioskodawca na podstawie tego angażu pracował tylko do 15 grudnia 1984 roku, albowiem zjazd z budowy nastąpił wcześniej, po czym B. W. powrócił na swe stanowisko spawacza w przedsiębiorstwie. Zatem nawet wyłączenie owych 5 miesięcy i 10 dni niczego nie zmienia w uprawnieniach wnioskodawcy na dzień 1 stycznia 1999 roku, podobnie jak wyłączenie niecałych 5 miesięcy w okresie od 2 sierpnia 1996 roku do 31 grudnia 1996 roku, tj. zatrudnienia w (...), o którym nie zeznał świadek W. D., będący przełożonym wnioskodawcy do 1991 roku.

Sumując, chybiony jest procesowy zarzut apelacji, jakoby Sąd Okręgowy błędnie ustalił, że B. W. na dzień 1 stycznia 1999 roku legitymuje się wymaganym stażem pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 15 lat, gdyż z materiału dowodowego niezbicie wynika, że wnioskodawca taki staż posiada, albowiem wykazał dowodami z dokumentów, w tym dodatkowymi świadectwami wykonywania pracy w warunkach szczególnych, jak też dowodami z zeznań świadków, że w Państwowym Ośrodku (...) w P., w (...) Spółce z o.o. w Ł., w (...) S.A. w S. oraz w (...) Spółce z o.o. w S. wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu prace przy spawaniu elektrycznym i gazowym - wykaz A, dział XIV, poz. 12 załącznika do rozporządzenia RM z dnia 7 lutego 1983 roku, przy czym pracując na budowie eksportowej z ZSRR (...) spawał konstrukcje metalowe na wysokości (montaż). Zważyć nadto należy, że dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy i rzeczywiście wykonywanych zadań (tak Sąd Najwyższy m.in. w wyroku z dnia 24 marca 2009r., I PK 194/08, OSNP 2010/23-24/281).

Prawidłowe ustalenia co do posiadania przez wnioskodawcę wymaganego stażu implikują właściwą subsumcję, toteż zarzut naruszenia prawa materialnego jest bezpodstawny. Skoro B. W. w dniu 1 stycznia 1999 roku posiadał staż pracy

w warunkach szczególnych w wymiarze 15 lat, spełniał również pozostałe przesłanki z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS (w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2012 roku), należało przyznać mu prawo do emerytury poczynając od dnia 20 sierpnia 2011 roku. Stwierdzając powyższe Sąd drugiej instancji bezzasadną apelację organu rentowego oddalił, z mocy art. 385 k.p.c.

Przewodnicząca: Sędziowie: